

בית שלמה

פרפראות בדרך מוסר על פרשת השבוע

יוצא לאור ע"י עמותת "משנה שלמה" כל הזכויות שמורות

פרשת ויקהל - פקודי התשע"ח
גליון 108
נא לשמור על קדושת הגליון
נא לא לעיין בו בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת
מו"ר אבי ר' דוד שלום ב"ר שלמה דב
מו"ר סבי ר' ישעיהו ב"ר שלום
רבי יואל ב"ר שמואל
הרה"ק רבי יהושע משה ב"ר חיים מאיר
הרה"ק רבי אלימלך ב"ר אליעזר ליפמן
הרה"ק רבי יוסף בלאך ב"ר אברהם
הרה"ק רבי גמליאל הכהן ב"ר לוי
הרה"ק רבי אלעזר מנחם מענדל ב"ר משה
הרה"ק רבי שמעון סופר ב"ר משה
הרה"ק רבי פינחס מנחם ב"ר אברהם
מרדכי
הרה"ק רבי אברהם ב"ר שלום שכנא
הרה"ק רבי חנוך העניך ב"ר פינחס
הרה"ק רבי דוד ב"ר צבי אלימלך מדינוב
הרה"ק רבי יעקב שמשון ב"ר חיים
הרה"ק רבי אברהם ב"ר יהושע אשר
הרה"ק רבי מאיר יחיאל הלוי ב"ר אברהם
יצחק
הרה"ק רבי יוסף חיים ב"ר אברהם שלמה
הרה"ק מארי חיים סינאוני ב"ר יחיא

לקבלת גליון זה למייל שלהו בקשה ל- MISHNA.SHLEMA@gmail.com | לתרומות והקדשות ולהפצה 052-580-2345

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שפתון לה" (ל"ה, ב')

מצרפתך בשלמות המלך אמר לעבדיו ליתן לו את אשר בחר כי מאחר שהסכל הזה בחר בדבר מאוס א"כ בוודאי זהו עיקר תענוגו ועידונו ע"כ לא יתן לו יותר משאלתו ובקשתו וכו' והנמשל מובן ועוד כותב הרב בענין מה שנאמר לוו עלי ואני פורע לענין הוצאות השבת "אמר הקב"ה לוו עלי ואני פורע וקשה למה לא יזמין לו הקב"ה להעניי שיהיה לו על סעודת שבת ולא יצטרך ללוות ושיפרע הקב"ה אח"כ אך בדרך צחות והלצה י"ל דזה מיירי בעני שבינו ריקם לגמרי ואין להברכה על מה לשרות ואז אף אם יזמין לו הקב"ה תיכף יהיה מעשה ניסים ממש יש מאין ואין הצדיקים רוצים להנות ממעשה ניסים לכך אומר לו הקב"ה לעת עתה ללוות וכבר ארז"ל האוסר הנאה מחבירו פורע את חובו א"כ מצינו שפריעת חוב אינה הנאה וע"כ כשיפרע הקב"ה את חובו ע"י מעשה ניסים אין זו הנאה ממעשה ניסים

בענין קדושת השבת כותב בעל ספר חסידים ז"ע "ביום שבת שהוא יום קדושה וצריך שמחה גדולה ובמה משמחו בכמה שמחשב בעולמות עליונים בכל המידות בעולם התענוג שהם י"ד עתים דקדושה ולפעמים אינו יכול לדבק את עצמו ב"ד עתים דקדושה שמחזיק א"ע בכל כחו ואינו יכול נמצא שאין לו שמחה ואיתא בש"ע אדם שיש לו תענוג מסיפורים מותר לו לספר בשבת מפני שהם שמחה ותענוג לו וכו' ומפני מה התירו באמת לספר סיפורים בשבת ע"ש בדרך משל למלך שעשה משתה ושמחה לכל שריו ועבדיו וכו' וצויה ליתן לכ"א שאלתו ובקשתו והיה שם צרוע אחד וביקש שיצוה המלך שיתן לו שתי משפלות של זבל לח וקר בכדי שיתכסה מהם ויתקשר שמצרתו וגערו בו עבדי המלך אמרו לו שוטה הלא אם היית שואל ביום הזה כל מתחמדי לב המלך וכל מיני תענוגים שבעולם היו נותנים לך כי נדת המלך היום ועכ"פ היה לך לבקש מאת המלך שיצוה לרופאים לרפאות אותך

"מלא אתם חכמת לב לעשות כל מלאכת חרש וחשב" (ל"ה, ל"ד)

יכולת לחשוב או כיצד נכתב על אהליאב חרש וחושב אלא הדבר בא לרמוז לעני' לאדם שאינו שומע לשון הרע ולא מוציא בפיו לשון הרע אזי ע"כ כך הוא גם שומר ברית כי ברית הלשון וברית המעור קשורים יחד אזי אדם כזה מחשבתו היא מיוחדת עד כי צריך להזכירו באופן מיוחד כי הוא חושב מחשבות ובכל מחשבותיו הוא דבוק בקב"ה וזה ענין הקדושה שאדם צריך לשמור על לשונו ובריתו ואם יש לו גם ענווה אז יעלה מעלה מעלה במעלות הקדושה והטהרה ויעלה למדרגות רוחניות גבוהות מאד והקב"ה יהיה בעזרו להוסיף לו עוד רוח עצה וגבורה משמים וניתן למצוא רמו דברים בשמו של אהליאב שכן נקרא בן אחיסמך כלומר אח לסמך שכן סמך היא אות סגורה מכל הכיוונים לרמוז שכלום לא נכנס אליה וכלום לא יוצא כמו שחברנו לעיל היינו ששומר על מה שיוצא מפיו וכן מקפיד על מה שנכנס וכן אנו מוצאים שאבי שושלת בני דן היה חושים בן דן שגם הוא היה חרש כמובא בגמרא אך בסוף ממנו יצא השבט הכי גדול בעם ישראל ועל כן נכתב בסמוך לשמו של אהליאב בן אחיסמך חרש וחשב בדווקא

בפרשתנו אנו מוצאים שהתורה אומרת כי הקב"ה מלא את בוני המשכן בחכמת לב לעשות כל מלאכת חרש וחשב ואילו בפרשת פקודי נאמר על אהליאב בן אחיסמך "ואתו אהליאב בן אחיסמך למשה דן חרש וחשב" (ל"ה, כ"ג) ומשמע שהחרש וחשב הולך במיוחד בן אהליאב בן אחיסמך ונשאלת השאלה מה באה התורה לרמוז לנו בכך בעבודת ה' ידוע שכאשר אדם רוצה להתקדם במעלות עבודת ה' הוא צריך קודם לתקן דברים בסיסים ואח"כ להתקדם הלאה והם ענווה שמירת הלשון ושמירת הברית שעל כן נקראת יסוד היות שעל היסודות הנ"ל אדם יכול לבנות את שאר קומתו הרוחנית ואם אדם יש בו מדברים נעלים אלו הוא יכול להמשיך הלאה למעלות נעלות יותר וידוע שהמשכן מסמל את האדם עצמו כנודע וכן מוצאים בראשי בוני המשכן רמזים מידות אלו שכן בצלאל בן אורי נרמזת הענווה כמו האדם הנמצא בצל ולא במרכז כי הוא מחביא את עצמו בענוותנותו וכן אצל אהליאב בן אחיסמך נכתב חרש וחושב וידוע שחרש בלשון המשנה היינו שאינו שומע ואינו מדבר ולכאורה ישנה סתירה כי בכל מקום חרש נחשב לאדם בלי דעת שאין לו

"אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה עבדת הלוים בן אהרן הכהן" (ל"ח, כ"א)

פקודי כמו ולא נפקד ממנו איש היינו לא נחסר ואצלנו פקודי היינו משהו שחסר אלא ניתן לתרץ בס"ד כי על מנת לבנות את עצמנו כמשכן יש להרחיק ולחסר מעצמנו מידות רעות ותאוות ואח"כ זוכים למשכן העדת היינו להיות אכסניה ראויה לתורה הקדושה וזוכה להיות כמעין המתגבר כמובא בספרים הקדושים וכן זוכה להיות בחינת עד של הקב"ה היינו שכולם יסתכלו עליו ויגידו אשרי מולידתו שכן ניכר עליו שהוא בן תורה אמיתי וידוע שעד לא יכול להיות רשע שכן הוא פסול לעדות אך אם עשה תשובה וניקה ממנו את כל הדברים הרעים זוכה לכל הנ"ל וזהו פקודי המשכן היינו הדברים הלא טובים שהוריד מעצמו

לשבת פרה

"את התורה אדם פי ימות באהל" (י"ט, י"ד)

גם אנחנו נשוב ונעסוק בתורה מעתה ואמרו להם עתה שוב אין פנאי עוד היה לכם לחזור בתשובה בחיים חיותכם הנה לכך אמה"כ זאת חקת התורה כי תעסוק בה בתשובה ובתשוקה שלימה כי תדמה בנפשך אדם כי ימות באהל ויבקש את נפשו להשיבה על יום אחד לעוה"ו עוד כמה היה משתדל בתורה ומצות ומעשים טובים באותו היום שהניחיהו (לשוב בוודאי לא היה נח אף רגע אחד בלי עבודה ותיקון השלימות) לכל ימי חייו והוא שוב יום אחד לפני מיתתו שתדמה בנפשך כי היום הזה הוא שהניחך לשוב לעוה"ו עוד משמים כדי לעשות תשובה לפני מיתתך כמה יקר הוא היום הזה שלא תוכל עוד להשיגו אח"כ כנ"ל וז"ש אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה פירוש שבכל יום הוא כבר מת והוא מחשב עצמו על המיתה של מחר ח"ו והוא אם עודנו חי גם למחר זה הוא לו במתנה משמים עוד יום אחד לחזור

כותב בעל תפארת שלמה ז"ע "אמרו חכז"ל אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה ולכאורה הלא כתיב וחי בהם וגו' אך הנה צריך האדם להיות חרד ולהחיש לעסוק בד"ת בעודנו בחיים חיותו בעוה"ז ואל יאמר לכשאפנה אשנה שמא לא תפנה ולכן צריך להיות יקר בעניו היום והשעה שהוא בעוה"ז עודנו בבחור לתקן הכל ללמוד תורה אבל אח"כ אם יתן כל חללי דעלמא בעד יום אחד לשוב לעוה"ז לתקן מה שעיוות או לא יניחיהו וכמבואר בדרז"ל (פרקי ד"ר"א פרק מ"ג) אצל ריש לקיש כי ביום שנסתלק הוא מעוה"ז מתו ג"כ כל חבריו הראשונים הגולנים שפירש מהם והנה כאשר ראו בהכבוד והגדולה שנעשה לריש לקיש בג"ע בעולם העליון עם הצדיקים ולהם דחפו מדחי אל דחי ויצעקו בצר להם לאמר מה נשתנה הוא ממנו הלא הוא עמנו היה ושיבו כי פירש מהם לעסוק בתורה ומעשים טובים וישאלו הניחוננו

אחד יהיד ומיוחד ~ אין עוד מלבדו

בתשובה קודם מותו שלמחר נמצא כי כל חיות שלו בעוה"ז הוא רק עבור התורה כל יום ויום כנ"ל וזהו באמת כמ"ש וחי בהם שאין לו חיות כי אם בהם בהתורה ומצות כנ"ל וז"ש אשר אנכי מצוה אתכם היום שאין לו עוד פנאי רק

היום לעשותם ולמחר לקבל שכרם וזהו בכל יום יהיו בעיניך כחדשים שניתן לך עוד יום אחד משמים מחדש לעשות מצות חדשים כנ"ל

משנת הצדיק - הרה"ק המקובל רבי חיים סינאוני זצוק"ל זי"ע כ"ז אדר

נולד לאביו מארי יחיא זי"ע בעיירה סנואן סמוך לעיר תעז בערב יום הכיפורים ה'תרנ"ח. למד אצל אביו ובהמשך בעיירה ג'בל צבר. קיבל סמיכה לרבנות בגיל 17 על ידי הרב שלמה בן יוסף טביב ולמד עמו קבלה. הוא קיבל מרבו מסורות בעל פה בתורת האר"י. לרבו המובהק נחשב הרב יעיש מוסא קורין מ"כפר המקובלים" מועצתה, שלימדו גם קבלה מעשית בגיל שמונה עשרה נשא אישה, וזמן קצר אחר כך הציעו לו רבותיו משרת דייונות, אך הוא סירב לקבלה. בשנת תרפ"א הוצע לו, לאחר מות רבותיו, לכהן כרבה של סנואן וסביבותיה, והוא קיבל את ההצעה. בהיותו רב של מחוז בשרעב נהג להסתובב בעיירות ובכפרים ללמד ולפקח על הדיינים והשוטחים. לאחר שסבל משבר, לא היה יכול יותר להסתובב בין הקהילות במחוז ולכן עבר לעדן. רבני העיר, הרב סאלם יעקב מנחם והרב יחיא אברהם, מינו אותו לחבר בית הדין שם. בשהותו שם עבר ניתוח שבר. על קברו נכתב: "סינאוני של ישראל".

מספור כי כאשר הסתובב רבי חיים בעיירות ישראל עלה לתעני מקום קבורת הר"ש שבו זצוק"ל זי"ע. בהתעניו מטרור הדרך ישב רבינו תחת עץ אחד לנוח ולהינפש, והנה ערבי ניצב לעומתו ומברכו בברכת שלום. מזה רבנו כיצד הערבי מברכו לשלום, והרי אסור לפי חוקי דתם, ושנא זמם עלילה. שאל רבינו את הערבי כיצד בירכתי לשלום, והדבר אסור לכם באיסור חמור השיבו הערבי. מפקפק אני בכל איסורי דתי, הנה דעו לי בת משותקת כמה שנים ולא מצאתי לה מרפא, התפללתי ונדרתי לכל אלה שהאמנתי בהם, ולא עזר לבתי מאומה. אבקשך, כשתהיה במקום קבורת הצדיק, בקשהו שיתפלל עבור בתי שתתרפא. בהגיעו לתעני סר להשתטח על קבר הצדיק, ועמד בתפילה ואמר: רבש"ע בזכות הצדיק אבא שלום שבו, שלח רפואה שלמה לבתו של הערבי, וקדש שמך ושם ישראל בגויים וכו'. בחזרתו - והנה הערבי ממתין לרבנו, ורץ לקראתו והחל מחבק ומנשק את רגלי רבנו, ומודה לו בכל לשון של הודאה. לאחר שנרגע שאל את רבינו באיזה יום ובאיזו שעה השתטח על קבר הר"ש שבו, כיוונו את היום והשעה, וראה זה פלא, באותה שעה ממש קראה הבת לאביה, אבא! אבא! וכאשר הדבר נשנה, ניגש אליה, ואמרה לו: אולי תעזור לי לקום, והושיט ידו וקמה, ותוך יומיים החלימה לגמרי, והחל לגדף את כל גדוליהם ואיליהם, ואמר. משה אמת ותורתו אמת, ושבו וחקמי ישראל אמת.

שמעתי בעצמי ממורי ורבי הרב יצחק יגן שליט"א שראה בעיניו כיצד ידע מורי חיים מי נמצא מאחורי הדלת בעודה סגורה ועוד בטרם שפתחו את הדלת היה אומר האם לפתוח לאותו אדם ולהכניסו או לא להכניסו

מורי חיים חיבר פיוטים וספרים לרוב וכך כתב בעניין לימוד התורה מה טעם נמשלה התורה ליינן? - והוא משום שאין שמחה אלא ביינן, לכך כשעוסק ביינה של תורה, יהא בשמחה (ולכך נמשלה ליינן, להורות שלימודה היא בשמחה) שאין השכינה שורה לא מתוך עצלות ולא מתוך עצבות, אלא מתוך שמחה של מצווה. עוד דבר שלימד אותנו "הנה תענית" הוא אותיות 'ת עני', ואותיות שאחר 'עני' הם 'כסף', לרמזו: שמה שהיה עתיד לאכול ביום התענית, יתן תחתיו מעות של כסף לעניים, וזהו סוד מה שאמרו חכמינו זיכרונם לברכה: 'שכר תענית צדקה' - ואפשר להקשות על מה שאמרו חכמינו זיכרונם לברכה: 'שכר תענית, צדקה, כי איך יתכן שמפני שהתענה, עוד מוציא ממנה שיש לו? - אבל בירור העניין כך, שלפי שהתענה, אז מומן לו הקדוש ברוך הוא עניים מהוגנים כדי ליתן להם צדקה, שבזכותם יזכו לחיי העולם הבא, וזהו שכרו של המתענה, וזהו עניין 'שכר התענית צדקה'.

וכך כתב בעניין הגאולה בית שני לא נדרב אלא בעונן שנאת חנם, ועבשיו אין ישראל נגאלים אלא כשיהיו באחדות אחת, נמצא שהמחלוקת היא מארכת הגלות, ומרחקת קץ המשיח וקץ הגאולה, ועל כן חייבים אנו לבטל המחלוקת, ולהיות שלום ביננו, כי קול התור נשמע בארצנו, ועל כן צרכים אנו לחוס על כבוד קונינו, אשר הוא גולה עמנו, וידוע מאמר רבותינו זיכרונם לברכה על פסוק 'חבור עצבים אפרים הנח לו' - שאפילו אם יש בין ישראל עבודה זרה שנקראת עצבים, ויש ביניהם שלום, אפילו אז הנח לו

דובב שפתי ישנים - ליקוטים מספרים שפחות מוכרים

ארונו של יוסף - הרה"ק רבי יוסף ב"ר אליהו אהרן מסינג זצוק"ל זי"ע

"ויעש בצלאל את הארץ עצי שטים אמתיים ויחצי ארפו ואמה ויחצי רחבו ואמה ויחצי קמתו" (ל"ז, א')

גדול היה ולא זו בלבד אלא היו טובלין יסורין גדולים שיכפר ה' יתש"ו לכל העולם וכמו מרע"ה שאמר מחוני נא והרגני נא ואי בס' תד"א שא' כמה פעמים אני כפרתן של ישראל וכמו הנביאים ורבינו הק' סבלו יסורי הדור ובוה דומה האדם לאילן הנושא פירות כי כל חי ובהמה המה חיים בתענוגים באכילה ושתיה ואח"כ המה לתענוגי האדם ל"כ עץ עושה פרי נבא רק להנות אחרים ולא לעצמו כלום וזהו כי האדם עץ השדה וגו' פי' שהוא צריך להיות במצור תמיד בשביל ב"א וע"כ לא תשחית את עצמה כי צריך להיות לעיני ישראל תמיד לקחת ראייה ממנו מבוחר כוונת הבריאה וזהו אם ת"ח הגון הוא דהיינו שכל מגמתו לתקן אחרים או בו תדבק וכו' וזה שנ' לא טוב היות האדם לבדו וכמבואר לעיל וכן אם בונה אדם בית יש בוה שני מעלות א שהקין בונה לעצמו ובהכנסת הבית עושה מעשים טובים אבל הצדיק הגדול בונה להיות בית ועד לחכמים ולהכנסות אורחים וכדומה שגם הקין לא לעצמו בונה כי הדבק במידותיו כתיב אחרי ה' אלוהיכם תלכו מה הוא עולם חסד יבנה ולא לעצמו כלום אלא לעשות חסד לבני אדם אבל הבונה המכלה הקין והפירות זהו כת משוגעים וכדאיאת ברמב"ם בהקדמה לסדר זרעים ובוה י"ל כוונת המ"ת הנ"ל שאם בקש אדם לבנות בית מאילן עושה פירות כלומר שרוצה לבנות את ביתו בכוונה זו כמו שהוא מכלה את העץ העיקר ואת הפירות שעליו א"ל וכו' כלומר שהקב"ה חס על האילן עושה פירות להיות למראה עיני אדם כנוכר שעי"ז יבנה ביתו ג"כ שלא להנאת עצמו כלום

וכן נכתב בדי עצי שטים שלחן עצי שטים וז"ל מדרש תנחומא א"ר תחליפא דקסרין למד הקב"ה ד"א שאם ביקש אדם לבנות בית מאילן עושה פירות א"ל ומה מלך מלכי המלכים הקב"ה שהכל שלו כשאמר לעשות לו משכן חס על אילן עושה פירות אתה עאכו"ו עכ"ל וק' הלא כל הבהמות וחיות נבראו לצורך אדם וכ"ש הצומח וי"ל ע"ר חז"ל עה"פ (פ' שופטים) כי האדם עץ השדה וכי האדם עץ השדה הוא אלא משום דכתיב כי ממנו תאכל ואתו לא תכרות וכתיב ואתו תשחית וכרת הא כיצד אם ת"ח הגון הוא ממנו תאכל ואתו לא תכרות וא"ל אותו תשחית וכרת (תענית ז) ופירוש תכרות שילך לת"ח אחר (וע"ש בתוס' שמקשה הלא איתא בגמרא חגיגה ו"ט שר"מ למד אצל אחר ומשני דווקא ת"ח וכו' וי"ל לענ"ד שפירש הגמרא ג"כ אם התלמיד הוא ת"ח הגון שיהא תוכו כבדו גם אם אין יראה אין תורה ממנו תאכל כדאיאת בגמרא חולין קל"ג ג"ע ברכות כ"ח וגם מסמיכות הגמ' נראה כן ע"ש ומתורץ ק' הוסי' ויש להבין מה זה הא כיצד והלא אין שום סתירה בפסוק רק אם עושה פירות לא תכרות וי"ל שעיקר ק' הגמרא על עץ השדה שזה אין נושא פירות א"כ יש סתירה אמנם י"ל ע"פ ידוע שא"ל לעלות מעלות הגדולים עד שיהא פרוש מכל תענוגי עוה"ז השיך להגוף ורק כל מעשיו צ"ל לזכות לאחרים ולהחיות אלמנות ויתומים ועניים ולהיות כמו רחב"ד שכל העולם ניוונים בשבילו ולו היה די בקב חרובין וכו' (תענית כ"ד) ורבינו הק' אמר לפני מותו שלא היה נהנה אפילו מה שיכול להנות אבר קטן אף שעשיר

סגולה לפרנסה - אמונה שהכל מאתו יתברך

"את השלחן את פל פליו ואת לחם הפנים" (ל"ט, ל"ו)

ר"ל שקבעת והדבקת כל העתים והזמנים לתורה שלא נפרדת בשום זמן מהתורה כיון שכל דרכך לשם שמים וכו' ונמצא האמונה הוא שורש הכל ובכלל האמונה שיאמין האדם שכל עשיותיו והצלחותיו הכל תלוי ביד הקב"ה ולא יאמר בחכמתי ובינתי עשיתי זאת רק כי הוא יתברך הנותן לך כח לעשות חיל ותרגומו יהיה לך עצה למקני נכסין שאפילו העצה והחכמה לאסוף הון ולהסתחר הקב"ה הוא המייעץ וחי' כשירצה משיב חכמים אחר ודעתם יסבל ואבד העושר בענין רע וכמו שתנועת כל האברים רק ברצון המחשבה שבראש כן כל בני אדם הם רק כלים שעל ידם פועלים הפעולות גשמיות והקב"ה הוא הנותן כח ר"ל עצה וכו' ומכאן נלמד כי היות והכל תלוי בידי שמים ורק על האדם לעשות דברים שישמחו השמים ואז תגל הארץ היינו יקבע עתים לתורה וישא וייתן באמונה וע"י כך יזכה לפרנסה בשפע וברכה והצלחה בכל מעשה ידיו

ידוע כי השולחן רומז על הפרנסה וניתן לראות בס"ד כי שלחן אותיות נשלח לרמוז שפרנסתו של האדם תלויה במה שלח לו משמים שמה שישנו בשלחן נשלח לאדם משמים ולכן יש על האדם להאמין שכל כוחותיו כולם הכל תלוי בידי שמים וכן כותב בעל הדרך חסידים "עיקר הכל הוא האמונה שיאמין האדם כי מלא כל הארץ כבודו ולית אתר פנוי מניה ואפס בלחו יתברך וכשיאמין זה בלב שלם ובאמת יהיה עליו מורא גדול ממלך מלכי המלכים הקב"ה שהרי עומד לפניו וראה אותו וכו' ונמצא האמונה הוא ממש היראה ולכן שואלים נשאת ונתת באמונה קבעת עתים לתורה כי כל הדברים אפילו מה שאדם מסתחר בהם הכל יש בו חיות מהבורא ית' וצריך האדם לקשר הדבר אל חיותו להבורא יתברך וזהו נשאת ונתת באמונה ר"ל נשאת והגבחת הדבר ונתתו לשרשו והדבקתו למקומו ובמה באמונה במה שיאמין שכל דבר מלא מחיותו יתברך ומלא כל הארץ כבודו ואז קבעת עתים לתורה